

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BIHOR – ORADEA
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

ÎN C H E I E R E

Ședință publică din data de 2 octombrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol fiind judecarea cauzei de contencios administrativ privind pe reclamanții , *reprezențați de SINDICATUL* , în contradictoriu cu pârâtul , având ca obiect litigiu privind funcționarii publici statuari.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reprezentantul reclamanților, av. , potrivit delegației depusă la dosar, președintele sindicatului, dl. , precum și reprezentanta pârâtului, consilier juridic , potrivit delegației depusă la fila 112, vol. I, din dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că procedura de citare este legal îndeplinită, acțiunea este scutită de la plata taxei judiciare de timbru, cauza are ca obiect litigiu privind funcționarii publici statuari, cauza se află la primul termen de judecată după repunerea pe rol a cauzei, după care:

Instanța pune în discuție incidența prevederilor O.U.G. nr. 62/2024.

Reprezenții reclamantului apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentanta pârâtului depune în scris punct de vedere și solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept invocate în prezentul litigiu, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, respectiv cu următoarea chestiune de drept: Dacă, salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară în accepțiunea art.7 lit.g din Legea cadru nr.153/2017 și art.39 alin.1 și 2 din Legea nr.153/2017, se poate dispune la nivel maxim al coeficienților de ierarhizare, raportat la prevederile art.2 din Anexa la Decizia Directorului General al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.211/01.03.2023 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art.4 din Anexa la Decizia Directorului General al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.745/17.06.2022 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art.10 alin.1 și 2 din Legea nr.145/2019 privind clasificarea funcțiilor polițiștilor de penitenciare; art.21 alin.1 din Legea nr.145/2019 privind numirea polițiștilor de penitenciare; art.93 alin.1 și 3 din Legea nr.145/2019 și art.1 și 2 din OMJ nr.228/C/2020 privind avansarea polițiștilor de penitenciare; art.193 alin.2 din Legea nr.145/2019 privind Statele de organizare și structura personalului din sistemul administrației penitenciare, întrucât de lămurirea chestiunilor de drept mai sus arătate depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, cât și faptul că soluția ce va fi pronunțată în acest litigiu va avea un impact direct asupra bugetului general consolidat, și pentru necesitatea asigurării unei practici judiciare uniforme și unitare care să elimine practicile neunitare în materia stabilirii drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

Instanța pune în vedere reprezentantei pârâtei să depună la dosar, în 48 de ore, în copie certificată, Deciziile nr. și nr.

Considerând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, închide dezbaterile și reține cauza spre soluționare pe cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

În vederea deliberării și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise,
În conformitate cu dispozițiile art. 396 C.proc.civ,

DISPUNE

Amână pronunțarea hotărârii pentru data de 10.10.2024.
Pronunțată în ședință publică, azi, data de 2 octombrie 2024.

Președinte,

.....

Grefier,

.....

red. /04.10.2024

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

Dosar nr.

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din 10 octombrie 2024

Completul compus din:

Președinte: ...

Grefier: ...

Pe rol fiind, în pronunțare, cauza de contencios administrativ privind pe reclamantii

contradictoriu cu pârâtul ..., având ca obiect litigiu privind în funcționarii publici statutari.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, învederând instanței că dezbaterrea cauzei a avut loc la data de 02.10.2024, când părțile prezente au pus concluzii ce au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată și când s-a amânat pronunțarea cauzei inițial pentru data de 10.10.2024, după care:

Instanța constată că, în termenul de pronunțare, pârâtul a depus la dosar note scrise.

TRIBUNALUL

În vederea deliberării,
În conformitate cu art. 396 Cod procedură civilă;

DISPUNE

Amână pronunțarea cauzei pentru data de **18.10.2024**.
Pronunțată în ședința publică, azi data de 10.10.2024.

Președinte.

Grefier.

red. C.B./10.10.2024

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 18 octombrie 2024

Completul compus din:

Președinte:

Grefier:

Pe rol fiind pronunțarea asupra cererii privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în cauza de contencios administrativ privind pe reclamanții, reprezentați de SINDICATUL, în contradictoriu cu pârâtul, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici statutari.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, învederând instanței că dezbaterile asupra cererii privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept a avut loc în ședința publică din data de 02.10.2024, când părțile prezente au pus concluzii ce au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată și când s-a amânat pronunțarea cauzei inițial pentru data de 10.10.2024 și ulterior pentru data de 18.10.2024, după care:

TRIBUNALUL

În urma deliberării, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024 și art. 519 Cod procedură civilă, constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, având în vedere următoarele motive:

Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului la data de 20.09.2022, reclamanții, reprezentați de, în contradictoriu cu pârâtul PENITENCIARUL, au solicitat ca pârâtul să fie obligat la salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare de la nivelul Penitenciarului, începând cu data de 19.09.2019; acordarea diferențelor bănești dintre drepturile salariale convenite și cele efectiv încasate, până la data plății efective, actualizat cu indicii de inflație și dobânda aferentă; cu cheltuieli de judecată.

În motivare, reclamanții au arătat că, în conformitate cu prevederile Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr., în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1, alin. 5 ind. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, solicită a se dispune salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare din statutul de funcții al Penitenciarului Oradea, deoarece condițiile desfășurării activității sunt aceleași.

Astfel, în măsura în care, ca efect al aplicării Legii - cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, și/sau a Legii - cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unei autorități sau instituții publice, doi angajați ce își desfășoară activitatea în aceleași condiții au ajuns să fie salariați în mod diferit, acela care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție / grad / treaptă și gradație va fi salarizat la nivelul maxim, ca efect al art. 1, alin. 5 ind. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Lege.

Totodată, solicită salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare la nivelul Penitenciarului și acordarea diferențelor bănești dintre drepturile salariale convenite și cele efectiv încasate, în conformitate cu prevederile Deciziei nr. a Curții Constituționale.

În consecință, ar rezulta din analiza textelor menționate că, deși legiuitorul instituie principiul menținerii în anul 2015 a drepturilor salariale *lato sensu* la același nivel cu cel ce se acordă pentru

luna decembrie 2014, totuși, în vederea înlăturării discriminărilor în salarizare, intervine activ prin acordarea în beneficiul personalului salarizat la un nivel inferior a dreptului de a fi salarizat la nivelul maxim.

Prin Decizia nr. privind salarizarea la nivel maxim, pentru funcții identice, se transpun parțial în practică prevederile Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr., interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1, alin. 5 ind. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.

Astfel, se recunoaște faptul că unii angajați, care desfășoară aceeași muncă, sunt salariați în mod diferit. În cazul actual, doi agenți supraveghetori sunt salariați diferit, în ceea ce privește cuantumul salariilor de bază și al sporurilor, diferența salarială fiind dată doar de fidelitatea și gradațiile aferente în funcție de vechimea în muncă. Acest raționament este în acord și cu scopul legii, urmărindu-se eliminarea inechităților în materie de salarizare, în raport cu nivelul studiilor și al activității profesionale prestate și eliminarea discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a Legii-cadru nr. 284/2010.

De asemenea, se are în vedere și principiul reglementat de art. 3 lit. c din Legea-cadru nr. 284/2010, în special cel definit la lit. c): echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar. Acest principiu denotă în mod esențial asumarea de către legiuitor a egalității de tratament juridic, respectiv un tratament juridic echitabil și nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfășoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală.

În fapt, s-a creat o discriminare la locul de muncă între 2 angajați, care au desfășurat activitatea de agent supraveghetor.

Pârâtul, **prin întâmpinarea formulată**, în principal, pe cale de excepție, a invocat: excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului sindicat pentru a formula acțiunea și a reprezenta membrii de sindicat reclamanți în prezenta cauză, cărora la data formulării cererii de chemare în judecată (20.09.2022) le încetase deja raportul de muncă prin pensionare, respectiv: - încetare raport la data de 01.08.2020; încetare, raport la data de 04.07.2022; încetare raport la data de 07.03.2022; încetare raport la data de 07.09.2022; încetare raport la data de 15.05.2020; încetare raport la data de 16.03.2021; încetare raport la data de 09.05.2022; - încetare raport la data de 04.01.2021; încetare raport la data de 01.05.2019; încetare raport la data de 01.02.2021; încetare raport la data de 12.05.2022; - încetare raport la data de 16.08.2019; - încetare raport la data de 12.09.2016; încetare raport la data de 01.02.2021; încetare raport la data de 01.08.2022;

- excepția autorității de lucru judecat, întrucât există identitate de părți cât și de obiect, între prezentul litigiu și Dosarul nr.; excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului, în ceea ce privește motivul de drept invocat în cuprinsul cererii de chemare în judecată - Decizia nr. emisă de Directorul General al nr.

Pe fondul cauzei, solicită respingerea cererii de chemare în judecată formulată de sindicatul reclamant în numele și pentru membrii de sindicat reclamanți în prezentul dosar, ca fiind netemeinică și nelegală.

Raportat la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului sindicat pentru a formula acțiunea și a reprezenta reclamanții cărora la data formulării cererii de chemare în judecată (20.09.2022) le încetase deja raportul de muncă prin pensionare, astfel cum aceștia sunt nominalizați mai sus, solicită instanței să facă aplicarea prevederilor art. 28 alin. (1) din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, coroborate cu prevederile art. 3 alin. (1) din aceeași lege: „(1) Organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă, precum și din acordurile privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, în fața instanțelor judecătorești, organelor de

jurisdicție, a altor instituții sau autorități ale statului, prin apărători proprii sau aleși" și „(1) Persoanele încadrate cu contract individual de muncă, funcționarii publici și funcționarii publici cu statut special în condițiile legii, membrii cooperatori și agricultorii încadrați în muncă au dreptul, fără nici o îngrădire sau autorizare prealabilă, să constituie și/sau să adere la un sindicat."

Solicită instanței să țină seama de faptul că reclamanților mai sus arătați le-au încetat raporturile de muncă, înainte de momentul formulării cererii de chemare în judecată (20.09.2022), prin urmare aceștia nu aveau calitatea de cadre active așa cum rezultă din prevederile art. 3 alin. 1 din Legea nr. 62/2011, în aceste condiții sindicatul nu are calitate procesuală activă în reprezentarea acestora la data formulării acțiunii în justiție.

Invocă excepția autorității de lucru judecat, întrucât există identitate de părți cât și de obiect, între prezentul litigiu și Dosarul nr., conform art. 430 și art. 431 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Așadar, arată faptul că pentru reclamanții, există autoritate de lucru judecat cu privire la obiectul cererii de chemare în judecată.

Autoritatea de lucru judecat este reprezentată de Sentința nr., pronunțată de Tribunalul, rămasă definitivă prin Decizia nr., pronunțată de Curtea de Apel, ambele pronunțate în Dosarul nr. Solicită a se observa faptul că între acestea și prezenta cauză există identitate de părți (pentru reclamanții mai sus arătați) cât și de obiect, și să admită pentru reclamanții mai sus arătați, excepția autorității de lucru judecat.

Pe cale de excepție, invocă excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului în ceea ce privește argumentația juridică referitoare la Decizia nr. Arată faptul că Penitenciarul nu este organul emitent al Deciziei nr. Această decizie a fost emisă de Directorul General al a pus în aplicare Decizia care are caracter obligatoriu pentru toate unitățile penitenciare subordonate. Din acest considerent apreciază faptul că cererea de chemare în judecată fundamentată pe Decizia nr. trebuia formulată în contradictoriu cu și nu cu, care nu are calitate procesuală pasivă în acest caz.

Pe fondul cauzei, arată că, în fapt, reclamantul sindicat solicită pentru membrii de sindicat indicați în cuprinsul cererii de chemare în judecată, salarizarea la nivel maxim al coeficienților de ierarhizare de la nivelul Penitenciarului, începând cu data de 01.09.2019, susținând faptul că reclamanții desfășoară aceeași muncă pentru care sunt salariați diferit, iar condițiile de desfășurare a activității ar fi aceleași.

La nivelul Penitenciarului nu ne putem raporta la un coeficient de ierarhizare maxim, deoarece fiecare funcție este individualizată în statul de organizare unde este prevăzută cu grad profesional și coeficient de ierarhizare maxim în conformitate cu nomenclatorul de funcții în vigoare. Promovarea în funcție la aceeași poziție reprezintă practic o numire într-o nouă funcție care este prevăzută de regulă cu un coeficient unic de ierarhizare superior. Fiecare funcție are un coeficient unic de ierarhizare. Fiecare structură organizatorică are obiective proprii diferite de obiectivele unei alte structuri chiar din aceeași unitate. Aceste obiective sunt transformate în sarcini de serviciu și fac obiectul fisei posturilor. Mai clar, sarcinile angajaților din sectorul resurse umane sunt diferite de sarcinile sectorului operativ. Din acest motiv și fisele posturilor sunt diferite între sectoare diferite și astfel și salarizarea este diferită. Astfel agentul operativ principal resurse umane are atribuții în fișa postului diferite de agentul operativ principal escorta deținuți, pentru că sectorul resurse umane și sectorul escorta au obiective și sarcini diferite. Diferențele salariale pentru aceeași funcție în aceeași unitate pot rezulta și din particularități cum ar fi: orele muncite suplimentar, sporuri acordate suplimentar, de exemplu: izolare, perioade de concediu etc.

Solicită a se reține faptul că acordarea unui nivel maxim în plată trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare (de exemplu: funcție, tipul funcției, grad, clasă, coeficient de ierarhizare, condiții de muncă/sporuri și altele asemenea, în raport cu familia ocupațională din care fac parte polițiștii de penitenciare). Acordarea unui nivel maxim în plată trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare (de exemplu: funcție, tipul funcției, grad, clasă, coeficient de ierarhizare, condiții de muncă/sporuri și altele asemenea, în raport cu familia ocupațională din care fac parte polițiștii de penitenciare), aspecte care nu au fost dovedite în cuprinsul cererii.

Decizia ICCJ nr. 51/2019 nu poate fi interpretată în sensul că coeficientul de ierarhizare maxim trebuie să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor legale aplicabile în cadrul aceleiași familii ocupaționale. Stabilirea nivelului maxim la care se referă atât art. 1, alin. 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014, introdus prin Legea nr. 71/2015, cât și art. 31 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 20/2016, se face pe categorii de funcționari publici determinați prin elementele de salarizare stabilite prin anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Astfel, art. 1, alin. 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 se refera la fiecare funcție/grad/treaptă și gradație iar art. 31 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, în mod asemănător, face referire la fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime, în funcție sau în specialitate (mai mult decât atât, în cel de-al doilea caz, sintagma "fiecare funcție" a fost expres definită ca reprezentând funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare).

Acordarea unui nivel maxim în plată trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare (de exemplu: funcție, tipul funcției, grad, clasă, coeficient de ierarhizare, condiții de muncă/sporuri și altele asemenea, în raport cu familia ocupațională din care fac parte polițiștii de penitenciare).

Stabilirea prin analogie a "nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", în baza asemănării dintre diferite categorii de polițiști de penitenciare, determinați prin elemente de salarizare parțial identice, parțial diferite (de exemplu, având aceeași funcție, același tip de funcție, același grad, aceeași clasă, dar coeficienți de ierarhizare diferiți), nu este susținută și justificată de prevederile legale în temeiul cărora a fost formulată acțiunea.

În cauza pendinte, coeficienții de ierarhizare maximi pentru fiecare funcție au fost stabiliți de către Ministerul prin Ordinul nr., prin care s-a aprobat Statul de organizare în condițiile prevăzute la art. 77 din Legea nr. 293/2004 (actualul art. 193 alin. 2 din Legea nr. 145/2019). Conform art. 193 alin. 2 din Legea nr. 145/2019, "(2) Statele de organizare și structura personalului din sistemul administrației penitenciare se aprobă de către ministrul justiției. Această competență nu poate fi delegată directorului general al Prin urmare, Legea nr. 145/2019 este lege organică, care stabilește o competență exclusivă a Ministrului Justiției care nu poate fi delegată directorului general al și implicit conducătorilor unităților subordonate.

În prezent, nomenclatorul de funcții aplicabil sistemului administrației penitenciare este aprobat prin HG nr. 0610 din 23.08.2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salarii de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii de penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională care prevede că: funcțiile pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, soldele de funcție/salariile de funcție aferente acestora și coeficienții specificați, se prevăd în statele de organizare elaborate de instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, conform structurii aprobate de ordonatorul principal, de credite, pentru a realiza concordanța cu nivelul studiilor, pregătirea profesională, atribuțiile ce revin fiecărei funcții, solicitări la efort, importanța funcției exercitate, responsabilitatea, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea funcției, precum și cu eșalonul la care își desfășoară activitatea".

Nomenclatorul de funcții este unic, ierarhizat și aplicabil tuturor unităților penitenciare, în limitele impuse de lege, pe grade profesionale pentru a asigura o carieră profesională motivantă și eficientă. Nomenclatorul este structurat pe nivelul ordonatorului de credite, respectiv o secțiune pentru - aparat central și o altă secțiune pentru unitățile subordonate din sistemul administrației penitenciare. Astfel, funcțiile se prevăd în statul de organizare ale unității în raport de nivelul ordonatorului de credite.

La nivelul Penitenciarului nu ne putem raporta la un maxim similar, deoarece fiecare funcție este individualizată în statul de organizare unde este prevăzută cu grad profesional și coeficient de ierarhizare maxim în conformitate cu nomenclatorul de funcții în vigoare. Promovarea în funcție la aceeași poziție reprezintă practic o numire într-o nouă funcție care este prevăzută de regulă cu un coeficient unic de ierarhizare superior. Fiecare funcție are un coeficient unic de ierarhizare. Mai mult decât atât, H.G. nr. 0610/2017 prevede că funcționarii publici cu statut special pot fi numiți pe funcții cu un coeficient de ierarhizare al salariului de funcției mai mic decât cel prevăzut în statul de organizare prin ordin/decizie potrivit competențelor.

Face mențiunea că salarizarea la momentul actual, până la aplicarea în totalitate a Legii nr. 153/2017 este raportată la vechii coeficienți ai funcțiilor existenți în statele de organizare ale unităților și, întocmite pe principiul enunțat anterior. Salarizarea personalului militar, a polițiștilor și a funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se face în raport de gradul militar sau profesional deținut, practic nu există un alt nivel maxim al funcției față de cel prevăzut în statul de organizare, iar în interiorul funcției pe care sunt numiți, aceștia avansează în condițiile legii.

În consecință, în raport cu gradul profesional deținut, polițistul de penitenciare se numește în funcție și se avansează, strict, în corelație cu gradul profesional deținut.

Așadar, având în vedere faptul că, în perioada analizată, art. 3 ind. 1 alin. 1 ind. 1 raportat la alin. 1 ind. 3 din OUG nr. 57/2015 reglementează elementele în funcție de care se stabilește nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la care este îndreptățit personalul plătit din fonduri publice din cadrul unei autorități sau instituții publice, că aceste prevederi legale beneficiază în continuare de prezumția de validitate și de constituționalitate (de altfel, confirmată prin Decizia CCR nr. 794/2016), precum și faptul că, în speță, considerentul esențial ce a stat la baza declarării neconstituționalității art. 3 ind. 1, alin. 1 ind. 2 din OUG nr. 57/2015 l-a reprezentat soluția legislativă de stabilire a nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare în cadrul instituției sau autorității prin excluderea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, precum și faptul că prin adoptarea acestui act normativ, legiuitorul a dorit înlăturarea inechităților din sistemul de salarizare al personalului bugetar în raport cu nivelul studiilor și al activităților profesionale prestate, este indubitabil că acest nivel maxim se analizează la nivelul autorității/instituției publice angajatoare, iar nu prin raportare la nivelul maxim aflat în plată în toate autoritățile sau instituțiile publice.

Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 nu prevede și nici nu poate fi interpretată în sensul că nivelul maxim al salariului/indemnizației de încadrare trebuie să fie același pentru tot personalul salariat potrivit dispozițiilor legale aplicabile în cadrul aceleiași familii ocupaționale prevăzute de Legea cadru nr. 284/2010.

Or, stabilirea nivelului maxim la care se referă atât art. 1 alin. 5 ind. 1 din OUG nr. 3/2014, introdus prin Legea nr. 71/2015, cât și art. 3 ind. 1 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, introdus prin OUG nr. 20/2016, se face pe categorii de funcționari publici determinați prin elementele de salarizare stabilite prin anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Astfel, art. 1 alin. 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 se referă la fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, iar art. 3 ind. 1 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, în mod asemănător, face referire la fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime, în funcție sau în specialitate (mai mult decât atât, în cel de-al doilea caz, sintagma "fiecare funcție" a fost expres definită ca reprezentând funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare).

Consideră că dispozițiile art. 3 ind. 1 alin. 1 din OUG nr. 57/2015, introdus prin O.U.G. nr. 20/2016, trebuie interpretate în sensul că "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", se face pe categorii, fiecare categorie incluzând funcționari publici determinați prin elemente de salarizare identice, în concordanță cu anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Diferențele de salarizare, trebuie păstrate deoarece sunt stabilite prin lege, sunt distincte prin lege și nici o dispoziție legală nu autorizează mixarea sau confuzia lor.

Dispozițiile art. 1 alin. 5 din O.U.G. nr. 83/2014, invocate în cuprinsul cererii de chemare în judecată, se aplicau doar personalului din cadrul aparatului de lucru al special numit efectiv și salariat într-o funcție, nu ar putea fi plătit pentru o altă funcție decât ulterior avansării în funcție la aceeași poziție.

Astfel, așa cum am prezentat mai sus, legislația-cadru în vigoare în anul 2010 a preluat un nivel de salarizare existent la 31.12.2009, cu reconstrucția salariată a salariului de funcție al funcționarilor publici cu statut special potrivit art. 30 alin. (5) și (6) din Legea-cadru nr. 330/2009, legislația în vigoare după 01.01.2011 a preluat nivelul de salarizare aferent lunii octombrie 2010, cu reconstrucția salarială a salariului de funcție potrivit art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și a legilor anuale speciale de aplicare etapizată a Legii-cadru nr. 284/2010, iar după 1 iulie 2017 a fost preluat nivelul de salarizare acordat pentru luna iunie 2017, inclusiv pentru salariul de funcție, pentru toată perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, potrivit art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017.

În ceea ce privește avansarea polițiștilor de penitenciare, solicită instanței să aibă în vedere prevederile art.1 din Ordinul nr. 228/C/2020 privind aprobarea criteriilor pentru avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară, la aceeași poziție din statul de organizare, care dispun în sensul: "(1) Polițiștii de penitenciare din Ministerul și sistemul poliției penitenciare se avansează într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din statul de organizare al unității în care sunt încadrați, la datele stabilite de conducătorul acesteia, în condițiile prezentului ordin. (2) Avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din statul de organizare se face fără examen. (3) În sensul prezentului ordin, prin funcție imediat superioară se înțelege funcția al cărei coeficient de ierarhizare stabilit prin hotărâre a Guvernului este imediat superior."

Potrivit art. 2 din Ordinul nr., "avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din statul de organizare se realizează în baza evaluării profesionale anuale, o singură dată în fiecare an calendaristic...", iar potrivit art. 3 din OMJ nr., "prin excepție, ulterior avansării în condițiile art. 2, se mai poate realiza în cursul aceluiași an calendaristic încă o avansare a polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din statul de organizare, cu ocazia zilei de 29 iunie - Ziua personalului din sistemul administrației penitenciare sau Zilei de 1 decembrie - Ziua Națională a României, la propunerea fundamentată și motivată în scris a persoanei care are atribuții de conducere sau coordonare directă a activității acestora, din care să rezulte efectuarea unor activități/lucrări cu grad ridicat de specializare sau complexitate ori care presupun un volum mare de muncă, dacă îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la art. 2 lit. c) - f)."

Menționează că nu se poate desființa instituția avansării în funcție, care este reglementată și de Legea nr. 145/2019, în sens contrar aceasta ar rămâne lipsită de conținut și de obiect.

Începând cu data de 02.08.2019, au devenit incidente dispozițiile Legii nr. 145/2019 privind Statutul polițiștilor de penitenciare. Astfel, potrivit art. 21 din Legea nr. 145/2019, "ofițerii se numesc în funcțiile prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult două grade față de cele pe care le au."

În conformitate cu art. 10 alin. 2 din Legea nr. 145/2019, „Funcțiile polițiștilor de penitenciare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului și se diferențiază în cadrul aceleiași categorii prin grad profesional și coeficient de ierarhizare."

Prin Legea nr. 145/2019 se prevede că polițiștii de penitenciare pot fi schimbați din funcțiile deținute, în cadrul aceleiași unități, și pot fi numiți în alte funcții prevăzute doar cu același coeficient de ierarhizare sau inferior. În același sens, s-a stabilit că avansarea într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din statul de organizare se face fără examen, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției. Astfel, un funcționar public cu statut special numit efectiv și salarizat într-o funcție, nu ar putea fi plătit pentru o altă funcție decât ulterior avansării în funcție la aceeași poziție. Menționează că, atâta timp cât gradul profesional, tranșa de vechime în muncă și în funcție sunt diferite, funcțiile ocupate sunt diferite, persoanele respective nu pot beneficia de drepturi salariale egale.

Stabilirea prin analogie a "nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", în baza asemănării dintre diferite categorii de polițiști de penitenciare, determinați prin elemente de salarizare parțial identice, parțial diferite (de exemplu, având aceeași funcție, același tip de funcție, același grad, aceeași clasă, dar coeficienți de ierarhizare diferiți), nu este susținută și justificată de prevederile legale în temeiul cărora a fost formulată acțiunea.

Coeficienții de ierarhizare sunt aprobați prin Ordinul nr., act administrativ emis de autoritatea publică centrală Ministerul care a produs efecte în perioada în litigiu, act administrativ care nu a fost contestat de către reclamantul sindicat. Coeficienții aprobați de Ministerul reflectă complexitatea, volumul și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu de către fiecare funcție în parte.

În altă ordine de idei, această comparație nu se poate limita doar la denumirea postului și la atribuțiile generale și specifice care sunt cerute în fiecare caz în parte, evaluare care intră în competența exclusivă a Ministerului prin aprobarea statelor de organizare, care conțin coeficienții de ierarhizare maximi și gradul maximal al funcțiilor. Apreciază faptul că reclamantul sindicat nu a dovedit faptul că ar exista persoane încadrate în aceleși funcții, cu aceleași condiții de

vechime și studii, din cadrul aceleași categorii profesionale care sunt salarizate la nivel superior față membrii din sindicat, pentru a se putea justifica cererea de salarizare la maxim.

Astfel, argumentul analogiei nu este permis în cazul drepturilor de natură salarială acordate personalului plătit din fonduri publice, în condițiile în care acestora li se aplică principiul legalității, în sensul că nici un drept salarial nu poate fi acordat în lipsa unei prevederi exprese.

Decizia nr., invocată de reclamantul sindicat, nu se referă la salarizarea la nivel maxim pentru funcții identice și/sau aplicarea coeficientului maxim de ierarhizare, ci privește "aprobarea Instrucțiunilor privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor, conform Notei nr." Potrivit art. 1 alin. 1 din Instrucțiunile - Anexa la Decizia nr., dispozițiile Deciziei nr. se aplică începând cu data de 14.06.2022 și vizează numirea ca polițist de penitenciare definitiv a personalului nou încadrat, precum și a celui care a fost declarat "admis" la concursurile organizate din sursă internă.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Anexa la Decizie, se prevede expres faptul că: „Pentru personalul care la data de 14 iunie 2022 era numit polițist de penitenciare definitiv nu este aplicabilă numirea pe trepte, conform prezentelor instrucțiuni, aceasta putându-se realiza, ulterior, ca urmare a declarării admis la unul din concursurile organizate, din sursă internă”.

Iar potrivit art. 4 alin. (2) din Anexa la Decizia menționată, se prevede imperativ faptul că „Personalul menționat la alin. 1 din prezentul articol, va putea fi numit într-o funcție prevăzută cu un coeficient de ierarhizare superior celui deținut, prin avansare la aceeași poziție din statul de organizare, de maxim 2 (două) ori într-un an calendaristic, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției.”

Prin urmare, numirea într-o funcție prevăzută cu un coeficient de ierarhizare superior celui deținut, nu se aplică personalului care la data de 14.06.2022 era deja încadrat ca și polițist de penitenciare definitiv, numirea acestora din urmă se face prin avansare la aceeași poziție din statul de organizare, de maxim 2 (două) ori într-un an calendaristic, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției.

Or, reclamantul sindicat solicită aplicarea dispozițiilor Deciziei nr. unei situații de fapt anterioare intrării în vigoare a acestui act administrativ și unor alte situații decât cele prevăzute în mod expres prin Decizia nr., ceea ce este inadmisibil. Argumentul analogiei nu este permis în cazul drepturilor de natură salarială acordate personalului plătit din fonduri publice, în condițiile în care acestora li se aplică principiul legalității, în sensul că nici un drept salarial nu poate fi acordat în lipsa unei prevederi exprese.

Apreciază faptul că dispozițiile Deciziei nr. se aplică doar începând cu data de 14.06.2022 și vizează exclusiv numirea ca polițist de penitenciare definitiv a personalului nou încadrat, precum și a celui care a fost declarat "admis" la concursurile organizate din sursă internă.

Prin urmare, potrivit principiului *tempus regit actum*, respectând regula constituțională (potrivit art. 15 alin. 2 din Constituția României "Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile"), normele juridice de drept civil dispun numai pentru viitor, față de momentul intrării lor în vigoare și nu au putere retroactivă.

Art. 6 Cod Civil prevede că: "(1) Legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare. Aceasta nu are putere retroactivă. (2) Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor. ... (5) Dispozițiile legii noi se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare."

Pe de altă parte, menționează faptul că Penitenciarul nu este organul emitent al Deciziei nr. Această decizie a fost emisă de Directorul Penitenciarul a pus în aplicare Decizia care are caracter obligatoriu pentru toate unitățile penitenciare subordonate. Din acest considerent apreciază faptul că cererea de chemare în judecată fundamentată pe Decizia nr. trebuia formulată în contradictoriu cu și nu cu Penitenciarul, care nu are calitate procesuală pasivă în acest caz.

Menționează totodată faptul că în jurisprudența existentă la nivelul instanțelor, practica este de respingere a unor astfel de acțiuni și dă câteva exemple: Dosarul nr. - Decizia civilă nr., Curtea de Apel; Dosarul nr. - Decizia civilă nr., Curtea de Apel; Dosarul nr. - Sentința civilă nr., Tribunalul; Dosarul nr.

- Sentința civilă nr., Tribunalul; Dosarul nr. - Decizia nr., pronunțată de Curtea de apel; Dosarul nr. - Decizia nr., pronunțată de Curtea de Apel; Dosarul nr. - Sentința Civilă nr., pronunțată de Tribunalul; Dosarul nr. - Decizia Civilă nr., pronunțată de Curtea de Apel; Dosarul nr. - Decizia nr., pronunțată de Curtea de Apel; Dosarul nr. - Decizia nr., pronunțată de Curtea de Apel; Dosarul nr. - Decizia nr., pronunțată de Curtea de Apel

În ceea ce privește solicitarea de actualizare a sumelor cu rata indicelui de inflație, deja data scadenței fiecăruia până la data efectuării plății, menționează că acestea reprezintă o sancțiune pentru neexecutarea sau executarea cu întârziere a obligației de plată, însă, în cazul de față, nu se poate vorbi de o nerespectare a unei obligații de către angajator, deoarece s-a făcut doar aplicarea unor dispoziții legale care au reglementat salarizarea personalului din sectorul bugetar.

Pentru toate aceste considerente, solicită respingerea cererii de chemare în judecată.

În drept, invocă prevederile art. 201, 205-208 C.proc.civ. și celelalte acte normative invocate în cuprinsul întâmpinării.

La data de 02.10.2024, pârâtul PENITENCIARUL, în temeiul prevederilor art. 2 alin. 1-3, art. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, coroborate cu prevederile art. 519-521 Cod Procedură Civilă, a solicitat suspendarea prezentei cauze și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dea rezolvare de principiu chestiunilor de drept invocate în prezentul litigiu, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, solicită instanței să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție cu următoarea chestiune de drept: *„Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară în accepțiunea art. 7 lit. g) din Legea cadru nr. 153/2017 și art. 39 alin. (1) și (2) din Legea nr. 153/2017, se poate dispune la nivel maxim al coeficienților de ierarhizare, raportat la prevederile art. 2 din Anexa la Decizia nr. 211/01.03.2023 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art. 4 din Anexa la Decizia nr. 745/17.06.2022 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 145/2019 privind clasificarea funcțiilor polițiștilor de penitenciare; art. 21 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind numirea polițiștilor de penitenciare; art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019 și art. 1 și 2 din O.M.J. nr. 228/C/2020 privind avansarea polițiștilor de penitenciare; art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind Statele de organizare și structura personalului din sistemul administrației penitenciare.*

La data de 04.10.2024, pârâtul PENITENCIARUL a depus note scrise, prin care a comunicat motivele chestiunii de drept cu care solicită instanței să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție: *„Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare în cadrul Penitenciarului, care nu ocupă o funcție similară, se poate dispune la nivel maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul Penitenciarului, raportat la prevederile art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 39 alin. (1) și (2), art. 39 alin. (4) din Legea nr. 153/2017; art. 2 din Anexa la Decizianr. 211/01.03.2023 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art. 2 și art. 4 din Anexa la Decizia nr. 745/17.06.2022 privind numirea pe trepte de ierarhizare; art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind Statele de organizare și structura personalului din sistemul administrației penitenciare; anexa 6 la Hotărârea Guvernului României nr. 0610/23.08.2017; anexa la Ordinul Ministrului nr. 3826/C/12.12.2017; art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 145/2019 privind clasificarea funcțiilor polițiștilor de penitenciare; art. 21 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind numirea polițiștilor de penitenciare; art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019 și art. 1 și 2 din Ordinul Ministrului nr. 228/C/2020 privind avansarea polițiștilor de penitenciare”.*

Tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, pentru argumentele care vor fi dezvoltate în cele ce urmează:

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, *„Dacă în cursul judecății proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de*

serviciu ale acestui personal, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 1 alin. (1) din aceeași ordonanță, dispozițiile acesteia se aplică proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

Reclamanții, în calitate de funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, deoarece sunt salariați, potrivit dispozițiilor Legii nr. 153/2017, de la bugetul de stat.

Chestiunea de drept dedusă judecării în cauza de față este următoarea: „*Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară, în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 39 alin. (1), alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 153/2017, se poate dispune la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați, raportat la prevederile art. 2 din Anexa la Decizia nr. pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea polițiștilor de penitenciare pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 2 și art. 4 din Anexa la Decizia nr. pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; anexa 6 la Hotărârea Guvernului României nr. 0610/23.08.2017; anexa la Ordinul Ministrului nr. 3826/C/12.12.2017; art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 21 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 1 și art. 2 din Ordinul Ministrului nr. privind aprobarea criteriilor pentru avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară, la aceeași poziție din statul de organizare*”.

De această dezlegare depinde soluționarea cauzei, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, prin care reclamanții au solicitat ca pârâtul să fie obligat la salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare de la nivelul Penitenciarului, începând cu data de 19.09.2019. Astfel, dezlegarea chestiunii de drept este importantă, deoarece de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei și prin această modalitate se asigură unificarea practicii judiciare în această problemă de drept, deziderat stabilit în preambulul O.U.G. nr. 62/2024.

Potrivit art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la *necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.*

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, Tribunalul apreciază că în concepția O.U.G.

nr. 62/2024 diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, față de prevederile art. 519 Cod procedură civilă.

Astfel, Tribunalul apreciază că cerința de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: *completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

În ceea ce privește caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare, Tribunalul reține că, spre deosebire de dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă, O.U.G. nr. 62/2024 nu impune o astfel de condiție, completul investit cu soluționarea unei chestiuni ce ține de salarizarea personalului plătit din fonduri publice *fiind obligat*, în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu a lămurit deja problema de drept incidentă, să sesizeze instanța supremă. Astfel, din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este permisă în cazul în care asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte nu a mai statuat prin decizie de dezlegare a unei chestiuni de drept sau decizie de recurs în interesul legii.

Lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze. Astfel, chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește punctul de vedere al părților, instanța constată că reclamantii au apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul O.U.G. nr. 62/2024, în timp ce pârâtul a solicitat sesizarea Înaltei Curți cu chestiunea de drept antemenționată.

Punctul de vedere al completului de judecată referitor la problema de drept cu privire la care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este următorul:

Potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, „(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Totodată, potrivit art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, „funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă;”.

Iar conform art. 39 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, „(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.”.

Așadar, principiul egalizării salariului de bază este limitat la funcțiile similare, iar nu la alte funcții.

Potrivit art. 93 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, „(1) În cariera profesională, în urma rezultatelor obținute la evaluarea activității profesionale, polițiștii de penitenciare au dreptul de a avansa în funcție și în grad profesional conform prevederilor prezentei legi. ... (3) Avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din stat se face fără examen, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției.”

Totodată, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 145/2019, „funcțiile polițiștilor de penitenciare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului și se diferențiază în cadrul aceleiași categorii prin grad profesional și coeficient de ierarhizare”.

Reglementări specifice salarizării acestei categorii de funcționari publici sunt cuprinse în Anexa VI – Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională” la Legea nr. 153/2017, art. 5 alineatele 1 și 3 din Capitolul II al acestei anexe prevăzând:

„(1) Soldele de funcție, respectiv salariile de funcție sunt diferențiate în raport cu nivelul studiilor, pregătirea profesională, atribuțiile ce revin fiecărei funcții, solicitările la efort, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea acesteia, precum și cu eșalonul la care se desfășoară activitatea, prevăzute în prezenta anexă la cap. I. (...)

(3) Soldele de funcție/Salariile de funcție și nivelul studiilor pentru funcțiile de comandă, respectiv de execuție ale personalului militar pe grade militare, respectiv ale polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pe grade profesionale, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, în limitele prevăzute în prezenta anexă la cap. I, în raport cu eșalonul la care se desfășoară activitatea”.

În același timp, art. 80 din același capitol prevede că: „Funcțiile personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională sunt prevăzute în statele de organizare elaborate de aceste instituții, pe baza structurilor organizatorice aprobate, și cuprind, după caz, prevederile referitoare la gradul militar/profesional sau treapta profesională, nivelul studiilor, solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază”.

Rezultă din aceste dispoziții că salariile de funcție ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se stabilesc diferențiat, în funcție de o serie de criterii prevăzute de actul normativ, ținând atât de nivelul studiilor și pregătirea profesională, cât și de domeniul de desfășurare a activității – atribuții, solicitările la efort, complexitatea, gradul de răspundere, eșalon, precum și de treptele de ierarhizare.

În aceste condiții, coeficienții și treptele de ierarhizare reprezentând criterii legale de diferențiere a funcțiilor și, în consecință, a drepturilor salariale, acestea nu pot fi modificate sau înlăturate de la aplicare de către instanță.

HG nr. 0610 din 23.08.2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salarii de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii de penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, prevede că: „... funcțiile pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, soldele de funcție/salariile de funcție aferente acestora și coeficienții specificați, se prevăd în statele de organizare elaborate de instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, conform structurii aprobate de ordonatorul principal, de credite, pentru a realiza concordanța cu nivelul studiilor, pregătirea profesională, atribuțiile ce revin fiecărei funcții, solicitări la efort, importanța funcției exercitate, responsabilitatea, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea funcției, precum și cu eșalonul la care își desfășoară activitatea”.

Coeficienții aprobați de Ministerul reflectă complexitatea, volumul și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu de către fiecare funcție în parte. Acordarea coeficientului de salarizare maxim trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare (de exemplu: funcție, tipul funcției, grad, clasă, coeficient de ierarhizare, condiții de muncă/sporuri și altele asemenea, în raport cu familia ocupațională din care fac parte polițiștii de penitenciare).

Decizia nr. privește aprobarea Instrucțiunilor privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Instrucțiunile – Anexă la Decizia nr., dispozițiile Deciziei se aplică începând cu data de 14.06.2022 și vizează exclusiv situația numirii ca polițist de penitenciare definitiv a personajului nou încadrat, precum și a celui care a fost declarat admis la

concursurile organizate din sursă internă și salarizarea acestuia și exclude expres aplicarea prevederilor personalului numit polițist de penitenciare definitiv anterior datei de 14 iunie 2022.

Astfel, potrivit art. 4 alin. (1) din Anexa la Decizie: „*Pentru personalul care la data de 14 iunie 2022 era numit polițist de penitenciare definitiv nu este aplicabilă numirea pe trepte, conform prezentei instrucțiuni, aceasta putându-se realiza, ulterior, că urmare a declarării admis la unul din concursurile organizate, din sursă internă*”. Totodată, potrivit art. 4 alin. (2) din Anexa la aceeași Decizie se prevede faptul că „*Personalul menționat la alin. 1 din prezentul articol va putea fi numit într-o funcție prevăzută cu un coeficient de ierarhizare superior celui deținut, prin avansare la aceeași poziție din statul de organizare, de maxim 2 (două) ori într-un an calendaristic, pe baza criteriilor stabilite prin ordin, al ministrului justiției*.”

Raportat la prevederile art. 4 alin. 1 și 2 din Instrucțiunile - Anexa la Decizia nr., pârâțul Penitenciarul a refuzat aplicarea acestor Instrucțiuni reclamantilor, care au fost încadrați în funcție anterior datei de 14 iunie 2022.

Ulterior, prin Decizia nr., au fost aprobate instrucțiuni privind numirea polițiștilor de penitenciare pe trepte de ierarhizare a funcțiilor, stabilindu-se că, în raport de natura funcției (de conducere sau de execuție), de domeniul și de unitatea în care se desfășoară activitatea și de postul ocupat, numirea să se facă pe o singură treaptă sau pe două trepte de ierarhizare a funcțiilor.

Din punctul de vedere al completului de judecată, Decizia nr. și respectiv Decizia nr. produc efecte de la data emiterii acestora. Astfel, raportat la principiul neretroactivității legii, respectivele decizii nu pot fi aplicate decât după o dată ulterioară emiterii acestora.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul prevederilor art. 519 Cod procedură civilă și art. 1 alin. (1) raportat la art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu privire la următoarea problemă de drept: „Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară, în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 39 alin. (1), alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 153/2017, se poate dispune la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați, raportat la prevederile art. 2 din Anexa la Decizia nr. 211/01.03.2023 pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea polițiștilor de penitenciare pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 2 și art. 4 din Anexa la Decizia nr. 745/17.06.2022 pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; anexa 6 la Hotărârea Guvernului României nr. 0610/23.08.2017; anexa la Ordinul Ministrului nr. 3826/C/12.12.2017; art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 21 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 1 și art. 2 din Ordinul Ministrului nr. 228/C/22.01.2020 privind aprobarea criteriilor pentru avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară, la aceeași poziție din statul de organizare”.

În temeiul prevederilor art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă raportat la art. 2 alin. (3), art. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024, va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se va transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul prevederilor art. 519 Cod procedură civilă și art. 1 alin. (1) raportat la art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu privire la următoarea problemă de drept:

„Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară, în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 39 alin. (1), alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 153/2017, se poate dispune la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați, raportat la prevederile art. 2 din Anexa la Decizia Directorului General al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 211/01.03.2023 pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea polițiștilor de penitenciare pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 2 și art. 4 din Anexa la Decizia Directorului General al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745/17.06.2022 pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor; art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; anexa 6 la Hotărârea Guvernului României nr. 0610/23.08.2017; anexa la Ordinul Ministrului Justiției nr. 3826/C/12.12.2017; art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 21 alin. (1) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare; art. 1 și art. 2 din Ordinul Ministrului Justiției nr. 228/C/22.01.2020 privind aprobarea criteriilor pentru avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară, la aceeași poziție din statul de organizare”.

În temeiul prevederilor art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă raportat la art. 2 alin. (3), art. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024, suspendă judecata cauzei privind pe reclamanții, reprezentați prin *Sindicatul Independent al Lucrătorilor din* în contradictoriu cu pârâtul PENITENCIARUL, cu sediul în, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței, azi, 18 octombrie 2024.

Președinte,

.....

Grefier,

.....

Red.jud. /2024
Tehnored.gref.
Nr.ex. – 98
Emise 96 comunicări, pt. conformitate /2024
reclamanții
pârâtul PENITENCIARUL